

ԲԱՆԱՍՏԵՂԵԱԿԱՆ

ՏՈ՛ՒՐ ՄԵԶԻ, ՏԷՐ...

Կը մըսածեմ, քանի՞նէ՛ր ըսպասեցին այս օրուման...
Գուցէ մեզմէ արժանի քանի՛ սերունդ, քանի՛ դար
Պարզ ու բարի գեղջուկներ լուռ մըխացին զերդ բուրվառ,
Ընդվըզեցան ալ երբեմն ու արխնով սըրբացան...

Յոյսը Զահի վերածած խաւարին մէջ անսահման,
Ու հաւասքը պատրոյզի եւ արատաւն ալ իւղի,
Մեր երկինքէն կախեցին, պահեցին վեր՝ կասաղի
Մըրրկնեւէն, բուբեւէն... անհաս ձեռքին Զարութեան...

Այսպէս դարեւ մեր նախնիք համբերութեամբ անըսպառ
Ըսպասեցին սա օրուման... ու թաց աչքով թաղուեցան...
Արդար Արեւն է ծագեր... յիմարացած մենք սակայն
Կը հայհոյենք իրարու, կը յօռնենք մերթ զիւրար:

Տո՛ւր մեզի, Տէ՛ր, հիմա քիչ մ'իմաստութիւն մի միայն,
Ասոր համար հիմա լոկ կը պաղտախ սա ճղան,
Սա մեծ ճղան որ վաղուց արդէն մոռցած էր աղօթք
Անաւասիկ վերըսին քեզ կը դիմէ ծնկաչոք...

Տո՛ւր մեզի, Տէ՛ր, հիմա քիչ մ'իմաստութիւն մի միայն:

Երուսաղէմ

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ